

Another Knocking on Highlands

alias

Klepy z Vysočiny 2

(sběrný občasník zohledňující Roberta Zimmermana zvaného Bob Dylan™ a věci související)

duben 2000

Bílý *the kidy*

alias

Trochu bílýho šumu od starýho negra i do dalších dnů a let

Slovo úvodem

Nazdar, nazdar. Tak se nakonec přece jenom cosi schumelilo. To bych vám přece nemoh udělat, holátka moje nevopeřený, abych vás nechal jen tak napospas. A nakonec – co má člověk po nocích dělat, když zrovna nepředělává server, že?

Tentokrát to bude a little dietnější, ale aspoň vás nebude moc tížit žaludek před výživnými Daňkovicemi, které jsou letos předkrmem k porci skutečně zásadní – no přece byste nenechali Bobše o jeho narozeninách trčet v Drážďanech samotnýho jako ten kůl ve zdi, are you?

Tož tak, konec keců a fofrem do toho

Mějte se pěkně

Váš strejček Tom

Co vás čeká?

Nejprve se opět dozvíte, co je **nového** ve státě Dánském, pak můžete nahlédnout do programu letošních **Dyl^da_nys**, následuje **sběrna** s recenzí CD S.Howea, další ukázkou z knihy „Jeho vlastními slovy“ a p řeklady textíků. Na konec obvyklé **ohlasy** čtenářů a závěrečný proslov.

I'm in the wrong town, I should be in Hollywood

something is happening here

alias

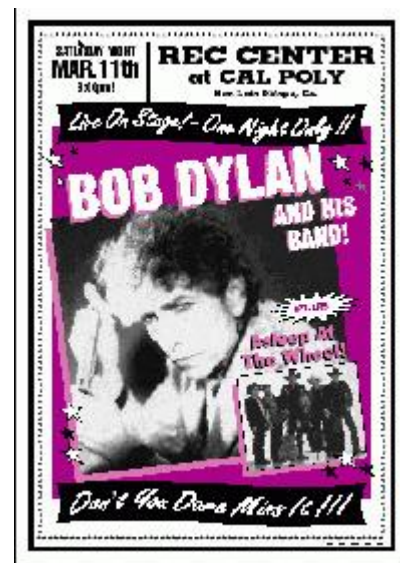
Co nového?

What about Mr. Zimmerman?

V březnu a dubnu se potloukal po Státech, předkapelu mu většinou dělali Asleep At The Wheel (jestli se dobře pamatuju, bylo je možné před dávnými a dávnými časy, rudou mhou zastřenými, slyšet a vidět v kulturním hypermarketu nad nuselským údolím zvaném Lidojem). 6. května by se měl objevit ve Švýcarsku, odtud se prosmyknout přes Německo do Švédska, oblíznout Finsko, Norsko, Dánsko a opět Německem do Itálie. Od půlky června to už má zase brousit po Státech s Philem Leshem a Přáteli. Na své narozeniny se bude vyskytovat hned za čarou – v Drážďanech. Toto o koncertu uvádí Bill Pagel:

May 24, 2000 Dresden, Germany--(Wednesday)

Freilichtbühne Junge Garde

Directions: click here (*viz Wegbeschreibung*)

Capacity for this show: 6000

Open air venue

General admission

Ticket prices: Standing - DM 73,10 (\$37.00 US)

Tickets are currently on sale through Tickets Per Post (phone sales only - no credit cards)

Tickets Per Post phone number: ++49 (0)69 9443660

Tickets can also be purchase for this show by calling ++49 3 51 84 04 20 02

Tickets can also be purchased the Eventim Ticket Service by clicking here (internet and phone sales & they take credit cards)

Pro naprosté neznalce cizích jazyků (ale že by se takoví mezi čtenářové našeho bobčasníku vyskytli?) stručný překlad: bude to někde venku pro šest tisíc lidí a za sedumdesát tři hubiček. Snad se tam vlezem, že už prý je dost předzaplněno, neb je to snad první koncert o jeho narozeninách. A jak se tam dostat (tady se překládat ani nebudu pokoušet, i když jsem kdysi z tohoto jazyka absolvoval zkoušku)?:

Wegbeschreibung: * Anreise mit öffentlichem Nahverkehr (ab Hauptbahnhof) Straßenbahnlinie 9 (Prohlis/Kleinschachwitz) bis Haltestelle "Wasaplatz", umsteigen in Buslinie 61 (Bühlau), bis Haltestelle "Tiergartenstraße", links in den Großen Garten gehen * Anreise mit PKW -A4 aus Richtung Berlin Abfahrt Dresden-Nord, E55 Richtung Zentrum, an Ampelkreuzung Pirnaischer Platz links abbiegen auf Grunaer Straße, am Ende des Großen Garten rechts (Karcherallee), bis Königsteinstraße, Bühne ist rechts im Großen Garten -A4 aus Richtung Chemnitz/Leipzig Abfahrt Dresden-Altstadt, B6 Richtung Zentrum, am Terrassenufer entlang, vor Carolabrücke rechts abbiegen, auf St. Petersburger Straße, am Pirnaischen Platz links auf Grunaer Straße, am Ende des Großen Garten rechts (Karcherallee), bis Königsteinstraße, Bühne ist rechts im Großen Garten Bitte beachten Sie, daß wir keine Gewähr für die Richtigkeit dieser Angaben übernehmen können.

Konzervy

Zatím poslední vydanou písničkou je „**Things Have Changed**“ z filmu „Wonder Boys“ a to buď na soundtracku nebo jako CD singel. Lze ji také stáhnout z www.bobdylan.com/updates.html. Je snad libo text?

A worried man with a worried mind

No one in front of me and nothing behind

There's a woman on my lap and she's drinking champagne

Got white skin, got assassin's eyes
I'm looking up into the sapphire tinted skies
I'm well dressed, waiting on the last train

Bridge #1:

Standing on the gallows with my head in a noose
Any minute now I'm expecting all hell to break loose

Chorus

People are crazy and times are strange
I'm locked in tight, I'm out of range
I used to care, but things have changed

This place ain't doing me any good
I'm in the wrong town, I should be in Hollywood
Just for a second there I thought I saw something move
Gonna take dancing lessons do the jitterbug rag
Ain't no shortcuts, gonna dress in drag
Only a fool in here would think he's got anything to prove

Bridge #2

Lot of water under the bridge, Lot of other stuff too
Don't get up gentlemen, I'm only passing through

(chorus)

I've been walking forty miles of bad road
If the bible is right, the world will explode
I've been trying to get as far away from myself as I can
Some things are too hot to touch
The human mind can only stand so much
You can't win with a losing hand

Bridge #3

Feel like falling in love with the first woman I meet
Putting her in a wheel barrow and wheeling her down the street

(chorus)

I hurt easy, I just don't show it
You can hurt someone and not even know it
The next sixty seconds could be like an eternity
Gonna get low down, gonna fly high
All the truth in the world adds up to one big lie
I'm love with a woman who don't even appeal to me

Bridge #4

Mr. Jinx and Miss Lucy, they jumped in the lake
I'm not that eager to make a mistake

(chorus)

Takové veselé a optimistické, že? No nic, upřeme oči ku budoucnosti. Začátkem května by měly vyjít remastrované „**Blood On The Tracks**“ (LEGACY / COLUMBIA 65762) a „**The Freewheelin' Bob Dylan**“ (LEGACY / COLUMBIA 65404). A taky vyšly nějaký knížky, ale to už nestíhám ani zaznamenávat, chtělo by to nějaké nadržené lihuprosté gramotné dobrovolníky.

I see better days

alias

Už se to blíží

Jedna pozvánka, i když už ji asi všichni máte:

Klub Sluníčko - Unijazz Nové Město na Moravě

pořádá

6. Dyl^Da_nys

setkání věnované tvorbě a osobnosti Boba Dylana

19.-21. 5. 2000

Daňkovice u Sněžného

v místním kulturním domě

Program:

- pátek:** 19:00 "Dylan v sítích" - MP3, ra, rm, mid, ...
20:00 Slávek Klecandr: "Boboroh" - koncert a povídání
23:00 "Eat The Document" - video
0:30 "?" - video pro nespavce dle zájmu
- sobota:** dopoledne videoprojekce (alternativně po celou sobotu), výlet
14:00 "Dylan v sítích" - MP3, ra, rm, mid, ...
16:00 Michal Bystrov: "Dylan česky" - překlady textů
18:00 "Zimmerman frei" - alias malý český bobfestíček:
- Marian Russell (US) Johnny's in the Basement (A)
Woodoojam Marcel Kříž Plechovka Jan Sobotka Jericho
- 1:00 "?" - video pro nespavce dle zájmu
- neděle:** 9:00 "?" - video dle zájmu

K dispozici by měla být v podstatě celá základní Dylanova filmografie + nějaké speciality. K nahlédnutí bude jako obvykle PC s CD-ROM "Highway 61 Interactive" a dalšími záležitostmi. Přespat je možné na místě ve spacáku nebo v hotelech či penzionech v okolí, občerstvení po celou dobu je zajištěno. Do Daňkovic se dá dostat ze Sněžného (cca 2 km), kam lze přijet autobusem linky Praha-Svratka-Nové Město na Moravě nebo Brno-Svratka, případně i ze Žďáru nad Sázavou či Jimramova (některé autobusy zajíždějí až do Daňkovic, nejlépe je ale přijet autem). Účastnický poplatek bude činit na celý víkend 120,- Kč, na pátek 50,- Kč a na sobotu 90,-. Příchozí mohou vystoupit s vlastním diskusním příspěvkem nebo při sobotním koncertu, zájemci nechť se ozvou na adresu: Tomáš Lavický, 569 94 Telecí 129 (t. 0463/736124 domů, 0616/916578 l. 28 do práce, e-mail: tomas.lavicky@worldonline.cz nebo lavicky@racom.cz). Aktuální informace je možné nalézt také na Internetu na adrese <http://slunce.web.worldonline.cz>

bringing it all

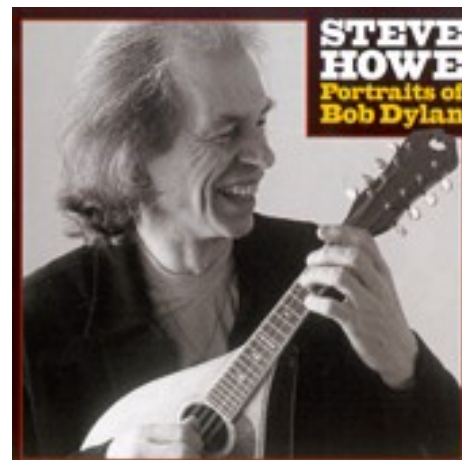
alias

Berem fšecko

První vlaštovky se urodily, ale jaro z toho nebude. Tak se snažte, snažně prosím.

recenze (Marcel Kříž)

STEVE HOWE: Portraits of Bob Dylan (Eagle Records/BMG – 57:47 min)

Byl takměř letní čas a v malebné vísce poblíž Sněžného zvané Daňkovice se s pravidelností sobě vlastní sešli lidé, jež alespoň částečně – ve většině případů však zcela – pohltil život a tvorba muže, který se stal určitým měřítkem budoucích generací písničkářů a smysluplných textařů. Boba Dylana. Jistě mezi všemi vyznavači Dylanova díla v Daňkovicích mnoho obdivovatelů chybělo. Jeden tedy zcela určitě – Steve Howe. Jeho absenci však alespoň trochu napravil jiný fakt. Totiž, že mezi alby ve stánku Toma Lavického, bylo album, jímž Steve Howe vzdával hold Bobu Dylanovi. Moje dušička se zaradovala a nahrávka putovala do mého podkrovního bytu. A zde jsem za dlouhých zimních kalamitních večerů poslouchal, kterak se dílo majiteli rozsáhlé sbírky všemožných kytar vydařilo. A nutno podotknout, že vyšel víc než se ctí.

Howe více než své instrumentální mistrovství předvedl muzikantský cit a vkusnost. Na albu se pokusil představit emocionální náboj Dylanových písní. Aranže jsou velice „vkusné“ a nenarušují strukturu skladeb. Přiznám se, že po prvním poslechu jsem se zhrozil. Vše se mi zdálo příliš uhlazené a lhal bych, kdybych tvrdil, že mne nenapadlo slovo „popové“. Ale stačilo nechat si vše řádně projít hlavou a především duší. Nyní je to jedno z alb, k nimž se člověk velice rád vrací. Doufám, že svoji počáteční nejistotu zcela napravím touto recenzí. Tímto skládám poklonu producerské a aranžérské práci, kterou Steve Howe na tomto albu odvedl.

První skladba se okamžitě stala prubířským kamenem. **Sad Eyed Lady of The Lowlands** z alba *Blonde on Blonde* je natolik „klasikou“, že jsem si nedokázal představit její jinou podobu. a Steve Howe překvapil. Kromě svého syna Dylana, s nímž ostatně nahrál většinu skladeb na tomto albu, představil v této skladbě zpěváka z nejpovolanějších, svého kolegu z Yes Jona Andersona. Jeho hlasové zabarvení dodalo *Smutnooke* paní zcela jinou podobu, díky níž albu buďto podlehnete nebo jej zcela zavrhnete.

Mama You've Been On My Mind je zcela „rodinnou“ záležitostí. Steve hraje na veškeré nástroje mimo bicích, které opravdu s citem obsluhuje jeho syn. Steve sám i píseň zpívá, což je další plus, neboť jeho civilní projev Dylanovým věcem velice sluší.

Nyní přichází první z vrcholů alba. **It's All Over Now Baby Blue**. Zde se k otci a synovi Howeovým přidává někdejší členka skupiny Renaissance Annie Haslam. Písníčka je uvloněná a vy máte pocit, že je vážně „po všem“.

Going, Going, Gone je pro mne příkladem té opravdové schopnosti S.H. zaranžovat píseň Boba Dylana. Každý, kdo zná původní verzi s Robertsonovou těkavou kytarou a sebejistým autorovým hlasem, musí uznat, že tentokrát opravdu Howe trefil do černého. Depresivní Dylanům text s jasným světlem naděje opatřil tak ponurou hudební kulisou, že čím víc tuto skladbu poslouchám, tím intenzivněji si uvědomuji potřebu onoho světla obsaženého v textařově myšlence. Mimochodem, díky této verzi jsem si zas po dlouhé době pustil i originál. Nevím, za jakých okolností bych se k němu kdy vrátil. A abych nezapomínal na to hlavní, naléhavost v hlase Maxe Bacona je pro tuto nahrávku vskutku neocenitelná. Podání je zcela odlišné od Dylanova pojetí, ale osobně jej přirovnávám k velice precizně a vžitě odehrané roli. Vždyť v jaké jiné než herecké roli se nám představuje zpěvák, jež interpretuje tak citlivá a osobní díla, jako jsou texty písničkářů-básníků Cohenova, Waitsova či Dylanova typu.

Just Like A Woman je asi jednou z nejznámějších Dylanových písní. Steve Howe se opět zhostil role zpěváka, kytaristy a baskytaristy, jeho syn velice citlivě ovládá bicí a jako host se v této skladbě představil Steveův kolega z artpopové skupiny Asia Geoff Downes na klávesy.

Jediná píseň, která není čistě z Dylanovy dílny je **Well, Well, Well**. Spoluautorství v tomto případě patří Danny O'Keefe. U mikrofonu se ve velice dobré formě představila někdejší zpěvačka spolupracující s muzikanty z The Nice, než jejich produkce začala preferovat aktivity Keithe Emersona, P.P.Arnold. Skladba je velmi energická a předznamenává další dva vrcholy alba.

The Lonesome Death Of Hattie Carroll a **Lay, Lady, Lay**. První jmenovaná je asi nejjemnější skladbou celého alba. Tedy alespoň co se aranžže týče. jemná a citlivá melodie jako by ještě více dokreslovala hrůzný a smutný příběh zbytečné vraždy a korupce. Kromě zpěvu charismatického Deana Dysona skladbě pomáhají opět klávesy Geoffa Downese, cello Nathalie Manser a housle Anny Palm.

Druhá v pořadí je mistrovským kouskem v ničem si nezadávat s jakoukoli verzí této písně od jejího autora. Nejsem žádným obdivovatelem Keitha Westa, ale tahle píseň mu opravdu padla přímo na tělo. Steve Howe konečně uplatnil na tomto albu i svůj sitár, ale hlavně akustickou kytaru, již ovládá vskutku „pocitově“.

Phoebe Snow si za doprovodu otce a syna Howeových zazpívá další klasický kousek a to **One Too Many Mornings**.

Samotná rodinná dvojice se pak pustí do **I Don't Believe You**. Zní to velice příjemně, až si člověk říká, že by chtěl být takhle večer u téhle muzikantské rodinky a poslouchat jejich radostné hraní u sklenky dobrého pití.

A do třetice všeho dobrého další vrcholy alba. **Don't Think Twice It's All Right**. Nevím proč, ale pokaždé, když slyším tuhle verzi, říkám si, že by se jistě líbila Honzovi Sobotkovi. Možná se šeredně pletu, ale stejně se toho pocitu nemohu zbavit. Nejspíš to Steve Howe zahrál vážně dobře na svoji akustickou kytaru. Každopádně, o velice solidní zpěv se postaral veterán Allan Clarke a na housle opět vypomohla Anna Palm. Velice příjemně tu graduje akustický blok skladeb. Pohoda opravdu nabírá na intenzitě a člověk jen přemýšlí, co nechal pan producent Howe na závěr. poprvé jsem se až bál podívat se na obal, abych s hrůzou nezjistil, že na konci se nachází něco jako Strážní věž, Časy se mění či dokonce Klepání na nebeskou bránu. Nic proti těm písním, ale čeho je moc, toho je příliš. poslouchal jsem tedy končící jedenáctou píseň a čekal. A překvapení se opravdu konalo.

O absolutní závěr se postaral Steve, Dylan a Anna Palm s písní **Buckets of Rain**. Velice nečekaná a výtečná tečka. Člověk má až chuť přidat se ke Stevovým kytarám, banju a steelkytaře a dodržovat všechny ty stopky a sóla, které tahle verze obsahuje. Ještě jedna poklona, pane Howe.

Doufám, že jsem vám alespoň trochu přiblížil toto album. Je opravdu zajímavé. Včetně obalu. Černobílý Steve Howe s mandolínou má na tváři úsměv – mimochodem, pozorovat tohoto muže při koncertě je zajímavé nejen v oblasti hmatníku, ale i v obličejí; tak dokonalá mimika a trhavé pohyby se vidí málokdy – a vítá vás ve světě Boba Dylana. Pod kompaktem se nachází příjemný profil S.H. ještě z dob, kdy měl dlouhé vlasy. Obal obsahuje u každé písně muzikantské obsazení a množství nástrojů, na něž hraje hlavní aktér. Dále najdete veškeré základní údaje o nahrávkách a fotogalerii všech zúčastněných zpěváků. A samozřejmě zpěvaček. P.P.Arnold opravdu nevypadá, že by na konci 60-tých let obohacovala zpěvem zvuk Emersonových hammondek. O Annie Haslam ani nemluví.

Ale to už je opravdu všechno. Znovu to album poslouchám, abych se ujistil, že jsem Vám nelhal a nemůžu než Vám toto album doporučit. Už se stačí jen těšit, že nám všem jednou někdo v Daňkovicích předvede na Bobfestu, jak se od „Mistra aranží“ naučil zacházet s citem s písněmi „Mistra slova“. Příjemný poslech. Going, Going, Gone ...

Slíbené další dvě kapitoly z česky nakonec nevydané knihy „Bob Dylan jeho vlastními slovy“:

SONG & DANCE MAN

Folková muzika

Folková muzika byla velice rozporuplná, měla v sobě něco puristického. Víte, hodně lidí nechtělo poslouchat, pokud jste neuměli zahrát písničku přesně tak, jak ji hrávala Aunt Molly Jacksonová. Musel jsem se tím vším tak nějak prokousat. (Los Angeles, 1984)

Bylo tu dost lidí, kteří mi na samém počátku šedesátých let pomohli. Ewan McColl a Peggy Seegerová měli klub a jednou večer mě tam Martin Carthy přivedl, abych tam hrál. Tehdy se hrály všelijaké ty balady, jaké jste mohli najít jen mezi baladami ze Southern Mountain, ale ty už byly o kousek jinde než opravdové starodávné balady ze staré vlasti. Byla tam hromada lidí, kteří mi tehdy na samém počátku šedesátých let pomohli - Martin Carthy, Bob Davenport... hodně lidí folkařského typu, kteří na mne narazili. To bylo před... no, klub Marquee tehdy jel. Kdo tam hrával? Alex? Alex Korner. Alexis Korner. Tak to bylo. Blues. Hodně z mých raných skladeb bylo převzato z věcí, které mě ti kluci tehdy naučili.

Jste jedním z těch skvělých bílých zpěváků blues?

To snad ne... jestli vůbec je taková kategorie. Kdo by stál o takové označení? Takový byl Jimmie Rodgers, když už. Toho lidé nazývali bílým zpěvákem blues.

Stále se cítíte v blues jako doma?

Ano, snad proto, že ta struktura je tak jednoduchá a že můžete tímhle okamžitým způsobem říct, co říct chcete. Jen dvě řádky a jedna řádka. A tahle forma je velice lákavá, protože je tak jednoduchá. (New York, 1989)

Víte, byl to takový spolek. Folková hudba byla přesně vymezeným a přísným řádem. Pokud jste zpívali blues ze Southern Mountain, už jste nezpívali balady ze Southern Mountain a nezpívali jste ani m ěstské blues. Když jste zpívali texaské kovbojské písničky, nehráli jste anglické balady. Bylo to opravdu žalostné. (New York, 1985)

Kdo myslíte, že je nejlepší folkový zpěvák na světě?

No, Peter Lorre. (Londýn, 1966)

Zajímalo by mne, zda mi můžete říci, kolik z folkových zpěváků může dnes být klasifikováno jako protestní zpěváci?

Nerozumím. Mohl byste položit otázku ještě jednou?

Kolik lidí, kteří se namáhají na stejné hudební vinici, na které se lopotíte vy, kolik z nich je protestních zpěváků? Tedy, kolik z nich používá svoji hudbu k protestu proti stavu společnosti, v němž se dnes nacházíme?

Kolik? Stotřicetšest. (Los Angeles, 1965)

Folk je jen tlupa nafoukanců. (San Francisco, 1965)

Lidé už lidové písničky neznají. Myslím, že už je st ěži někdo zpívá, a lidé se domnívají, že ti, kteří hrajou na akustické kytary a píšou své vlastní písničky, jsou lidoví zp ěváci, ale to nemusí být nutně pravda. Píšou sice své vlastní písničky, ale nemají žádný základ. A tak jsem si řekl, dobrá, jestli v tom ještě pojedu, budu zpívat lidové písničky, protože je mám především rád a slova v nich jsou - no myslím, že jsou to neuv ěřitelné příběhy - a odtud jsem v prvních letech získal spoustu svých věcí, a získávám dodnes. Lidové písničky jsou lepší - i když nejsou komerční - jsou pořád lepší než devadesát procent z věcí, které slyšíte v rádiu. (New York, 1985)

Protestsongy

Samozřejmě můžete nadělat všelijaké protestní písničky a vydat je na deskách Folkways. Ale kdo je pak uslyší? (Santa Monica, 1965)

Jste protestní zpěvák?

Ne. Já zpívám matematické písně... Zabývám se předměty jako jsou hlad a žízeň. (Los Angeles, 1965)

Ve vašich písních zníte rozhněvaně. Znamená to, že protestujete proti věcem, kvůli kterým jste rozhněvaný?

Nejsem rozhněvaný. Jsem radostný druh člověka. (Londýn, 1965)

Takže už nebude nadále zpívat protestsongy?

Cože? Kdo to řekl?

Takhle jsem to neřekl. Řekl jsem, že nadále už nebudete zpívat protestsongy.

Všecko, co dělám, je protest. (Paříž, 1966)

Folk rock

To není folkrock, jsou to jen nástroje. (Los Angeles, 1965)

Pro lidi je snadné klasifikovat to jako rock & roll, sejmout to. Rock & roll je jasný dvanáctitaktový bluesový postup. Moje nové písničky nejsou. Hrával jsem rock & roll dávno předtím, než jsem vůbec začal hrát tenhle staromódní folk. (Santa Monica, 1965)

Víte, když jsem jen zpíval a hrál na kytaru, nic mi nechybělo. Byla to hotová věc... Začal jsem se u toho strašně nudit. Nemůžu vylézt a takhle hrát. Pomýšlel jsem na odchod. Tam venku to bylo jasné. Víím, co

publikum udělá, jak budou reagovat. Bylo to zcela automatické... To, co dělám teď, to je něco úplně jiného. Nehrajeme rockovou muziku. Není to tvrdý zvuk. Lidé tomu říkají folk-rock - pokud tomu tak chtějí říkat, takhle nějak jednoduše, prospěje to prodeji desek. Pokud to ale zůstává tím, čím to je, pak nevím, co to je. Nemůžu tomu říkat folk-rock. Je to celý způsob, jak něco dělat. (Los Angeles, 1965)

OPRAVDOVÉ POSELSTVÍ

Máte pro tento svět nějakou důležitou filosofii?

Nepiju tvrdej, pokud myslíte tohle.

Ne, pro svět obecně. Vy a svět?

Blázníte? Svět mě nepotřebuje. Proboha, vždyť mám jen metr pětasedmdesát. (Los Angeles, 1965)

O čem všem jsou vaše písničky?

To je mimo moje chápání, člověče. Já jen vylezu a zpívám je. Pokud jsou lidé, rozumíte... kdekoliv si mě objednají, abych hrál, tam zkrátka jdu a odzpívám to, nepokouším se nikoho nutit, aby poslouchal. (Manchester, 1965)

Jaké je vaše opravdové poselství?

Moje opravdové poselství? Zachovejte jasnou hlavu a vždycky s sebou noste žárovku. (Londýn, 1965)

Folkový hrdina se obrací k elektrice

Bylo tam [v Newportu] spousta lidí, kterým dělalo moc dobře, že mě vypískali. Viděl jsem je potom. Trochu mě naštvalo, že všichni, co pískali, říkali, že to udělali, protože byli dávnými fanoušky. (Los Angeles, 1966)

Provedl jsem tu naprostou šilenost. Nevěděl jsem, co se bude dít, ale určitě pískali, to vám povídám. Mohli jste to slyšet všude. (San Francisco, 1965)

Měl jsem zrovna hitovou desku, tak nevím, co čekali, že budu dělat jiného. (Los Angeles, 1985)

Motocyklová nehoda

Zadní kolo se, myslím, zablokovalo. Ztratil jsem kontrolu, jezdil jsem zleva doprava. Další, co si pamatuju, bylo, že jsem se ocitl na místě, o kterém jsem nikdy neslyšel - v Middletownu, myslím - s tváří pořezanou tak, že jsem měl pár jizev, a můj krk byl pěkně naražený. Uviděl jsem před sebou proletět celý svůj život. (1966)

Nepocítil jsem význam té nehody, až teprve nejméně po roce. Uvědomil jsem si, že to byla skutečná nehoda. Tedy, domníval jsem se, že jen vstanu a vrátím se k tomu, co jsem dělal předtím... ale to už jsem nemohl. (Woodstock, 1969)

Zvrat nastal ve Woodstocku. Krátce po nehodě. Sedím si tak za úplňku, dívám se do pustých lesů a povídám si 'Něco se musí změnit'. Bylo pár záležitostí, o které bylo třeba se postarat. (New York, 1974)

Co jsem dělal? Nevím. Přišlo to časem. Bylo to tehdy, když jsem měl tu motocyklovou havárii? Ano, byl jsem hodně přetažený a už jsem nemohl v takovém životě dál pokračovat. Skutečnost, že jsem přežil všechno to, co jsem dělal, je dost podivuhodná. Ale víte, někdy se k něčemu příliš přiblížíte a musíte se od toho vzdálit, abyste byli schopni to uvidět. A něco takového se mi tehdy stalo. To bylo v těch mých nepřírodných divokých momentech. Jsem rád, že tyhle pocity zmizely. (Malibu, 1978)

To, co jsem prožil potom, bylo ještě těžší než přežít motocyklovou nehodu. To byla jen fyzická rána, ale někdy jsou v životě věci, které nemůžete vidět a které je těžší přežít než to, co můžete nějak postihnout. (Los Angeles, 1978)

[Když] jsem měl tu motocyklovou havárii... probudil jsem se a přišel k sobě, uvědomil jsem si, že jsem dělal jen na ty pijavice. A to jsem dělat nechtěl. Navíc jsem měl rodinu a chtěl jsem se zkrátka vidět se svými dětmi. (New York, 1984)

Bylo to hodně brzy poránu na vrcholku kopce blízko Woodstocku. Nemůžu si ani vzpomenout, jak se to stalo. Byl jsem oslepený sluncem... Jel jsem rovnou proti slunci a díval se do něj nahoru, i když si pamatuju, že mi kdysi dávno, když jsem byl ještě kluk, někdo říkal, abych se nikdy nekoukal přímo do slunce... Na

vteřinu jsem oslepl a nějak jsem zpanikařil nebo co. Dupnul jsem na brzdu a zadní kolo se zablokovalo a už jsem letěl... [Sara] jela za mnou v autě. Sebrala mě. Strávil jsem týden v nemocnici, pak mě převezli do toho doktorova domu ve městě. Do podkroví. Tam nahoře u něj podkroví jsem měl postel s výhledem z okna. Sara tam zůstala se mnou. (New York, 1987)

I try to get closer

alias

Jak se dostat dovnitř

Bušení na nebeskou bránu už tu bylo minule, tahle verze dorazila od Jirky Popela (jak jistě víte, přeložil pro Argo Tarantuli). Jen houšť a větší kapky.

KNOCKIN' ON HEAVEN'S DOOR

Mámo, sundej mi ten plášť
Tma se sem vkrádá ze všech stran
Necítím už chlad, ani žádnou zášť
Slyším jen jak buším do nebeskejch bran

Buch, buch, už buším do nebeskejch vrat ...

Mámo, zakopej můj kvér
Stejně už mi došly náboje
A život, ten stejně nikdy nebyl fér
A já teď odcházím bez boje

Buch, buch, už buším do nebeskejch vrat ...

A ještě jeden kousek od Jardy Svobody:

FOREVER YOUNG

Kéž ti Bůh dá požehnání
Ať máš co si budeš přát
Ať máš vždy co dávat druhým
i od druhých si brát
Kéž ti slabost nikdy nebrání
na cestu se dát
A kéž bys byl navždycky mlád

Kéž jsi shledán spravedlivým
Kéž věrný zůstaneš
abys pravdu vždycky rozeznal
a věděl co je lež
A ať odvaha ti nechybí
vzpřímeně vždy stát
Kéž bys byl navždycky mlád

Ať máš ruce stále čisté
Ať tvé nohy hbité jsou
Ať tvůj žebřík stoupá ke hvězdám
co září nad tebou
Ať máš srdce stále na dlani
Ať víš jak svou píseň hrát
A kéž bys byl forever young

echo of my footsteps

alias

Nad dopisy čtenářů

Nevím, jestli jsem nějaký ohlas někde nezaložil, toto je, co jsem teď narychlo porůznu vytahal (samozřejmě přednostně to, co mě hladí po hlavičce a co není potřeba přepisovat):

„Zdravím, moc díky, za ten občasník. Zatiím jsem nemle moc casu ke cteni, ale to malo stranek co jsem precetl stoji za to. Nevim jak vypadaji jmenovane am. originaly, ale zato, spis prave proto je tenhle vyborny. Lepsi darek k vanocum cestí bobovi fanousci nemohli dostat!! jeste jednou díky, hodne zdaru a trpeligosti. Spokojeny ctenar“

Ales Pavelka (ales.pavelka@vscht.cz)

„... Můj názor není vůbec směrodatný, neboť jsem v tomto směru naprosto nekritická – jsem tak nadšená, že jsi dal číslo dohromady, že tu „cosí“ českého vzniklo, takže nejen že nemám žádné výhrady, ale naopak:

- vzdávám Ti čest a chválu za dotažení nápadu do finále

- obdivuji Tvůj styl – smekám před Tebou (úvod a závěr je bezkonkurenční, v Tvém podání by bylo vtipné a zajímavé čtení asi o čemkoliv)

- lituju, že není obsah alespoň dvakrát tak dlouhý – což je výzva pro ostatní, aby se přidali s vlastními nebo přeloženými příspěvky (oj, v angličtině by se toho našlo zajímavého)

- rozhodně by byla škoda, kdyby toto úvodní číslo bylo nadlouho (či napořád) zároveň posledním, oproti všem cizím „vymakaným“ časopisům má – alespoň pro mne – větší kouzlo díky určité „domáckosti“, která z něho vane (samozřejmě taky díky naší mateřštině, ostatně Tvoje jazykové lahůdky bych si v angličtině nevychnula)

Co se týče nových knih o BD, už toho vím zase daleko více, je to docela úctyhodné, kolik toho vychází. Samozřejmě otázkou je, co za to stojí a co je opravdu jen „příživování“ se na vlně zájmu. Nedokážu odhadnout, kolik příznivců má BD v Anglii či USA, ale asi dost, když jednotlivci nebo nakladatelství předpokládají, že své knihy rozprodají.

Internetové adresy by se daly taky doplnit o spoustu dalších, takže to vše snad v příštím čísle. Jak vidíš, jsem optimista a věřím, že „příští“ bude. Doufám, že bude i delší čas pro liknavce, kteří by chtěli přispět (snad bych pro jistotu už měla začít). Moc zdravím a díky, díky“

Zdenka Rachůnková

„Ahoj Tomáši, přes Tomáše Trusinu se ke mně dostaly dylanologické klepy z Vysočiny (on to nemohl přečíst, protože má jen Acrobat 2.1, takže mu buď nainstaluju 3.0, nebo mu to vydistilluj v 2.1 - v Distilleru 3.0 ta volba v Job Options je). Příště mi Klepáč pošli prosím taky. Dylanovské stránky jsem objevil už tak v letech 95-96, ale nemám čas je sledovat, takže to, cos vytvořil, vítám s povděkem. No a opravdu by nebylo k zahození, kdyby nějaký dylanolog založil např. <http://www.dylan.cz> a dával tam výběr z toho nejzajímavějšího! Zdraví“

Petr Kadlec

„dekuji mnohokrat za obdrzene Klepy z Vysociny-vyborne,krasne a prijemne lze koupit GOLDEN EDITION? Co lze hezkeho koupit u vas na Vysocine z Dylanovske produkce?Zdravim,preji vsechno krasne v kazdem dni roku 200-vsem lidem dobre vule,kteryymi Dylanofandove jiste jsme.Napad s cisly casopisu s tematem vzdy jednoho alba =vyborny^oz zainterisovat-na kveten-J.HUTKU.Ten by mel k temu:B.D.a cesky folk jiste co rict jiste co rict,nehlede na to,ze by bylo fain-vzpomenout pamatky Petra KALANDRY“
„dobre jitro,dobry den...dekuji moc za zaslany obcasnik-prima,velka radost.Budou-li dalsi cisla venovana jednotlivym album bude to bezvaiz se tesim na kveten.Poprosit J.HUTKU o povidani"cesky folk a B.D."by asi nebylo marne...ahoj Edgar“

edgar.seif@sms.paegas.cz

„Cau, bracho, ty ses teda demon, na stary kolena takhle blbnout! No pekne jsem si pocetl, bratre kuratore, jen co je pravda, Roberta ja moc rad. Platek jsem dostal od jistyho Jardy Sarocha, ja s nim ted vedu rozhovory o zivote (podrobnosti sdeli treba on sam). Takze díky i za ten dlouhy mail - trebaze jsem byl na...nej, kdo mi takhle za..ra schranku. Obcas to totiz udele nejaka uplne neznama firma svejma reklamama, kterejm nota-bene nerozumim ani za mak, neznaje anglicky. Ale tomuhle jsem rozumel. Toz se mej a pozdravuj svoji zajiste podstatne lepsi polo(l)vici. Uprimne zdravi a hezky den preje“

Pavel Klinecky

And you'll be fine at the end of the line

alias

Slovo závěrem

Tak jo, tak už to teda máte zase za sebou. No jo, no jo, já vím, je to takový vodfláknutý, ale dyž se člověk celej den dře na plantážích, tak už nemá zrovna každéj večír náladu sedat u počítač a vyrábět bobky. Matriálu by po světě bylo až až, ale předžvejkávačů se nedostává a mejk zubů by se i Shane McGowan zhrozil. I když nejní to zas až tak strašlivě zlý, abych furt jen nebrečel na svym hrobě, tuhle dneska mi došel dopis od hombreho Aleše Pavelky až z dálný ciziny německé a v něm přibalená akrobatická verze překladu His Own Words, tož šup s ní do sítě (<http://home.worldonline.cz/~cz081151/dylan>), tam si ji můžete vobstarat.

A taky ty vohlasy jsou naservírovaný až brutálně syrově, ale neberte si to tak, von je stejně nikdo nečte. Tak pište, pište, holoubci bělosiví.

No jo, no, tož tak, co nám zbejvá, eště bych měl asi cosí voptimistickýho dodat uzávěrem. Tak ať se vám dobře vede

Váš strejček Tom

Co zbývá

co zbývá
zůstat stát
nebo se obnažen
prodírat trním
není-li místa
zůstávajícího

být rytířem
v těžké zbroji
nejsem
pln šrámů
ale tep srdce
nenahmátnu

a tak
lépe jest
z čela otírat krev
než se zastaven
zalykat
sádlem

každému
co jeho jest
dáno
zahlédnout
přijmout a vzít
co zbývá